

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X

zastoupen **Mgr. Václavem Voříškem, advokátem**
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2020, č. j. JMK 169759/2020, sp. zn. S-JMK 165005/2020/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2020, č. j. JMK 169759/2020, sp. zn. S-JMK 165005/2020/OD/Kš (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho

odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 10. 2020, č. j. MUH/64168/20/142 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 2. 6. 2020 v 18:42 hod., na ulici Nádražní, u budovy č. X, pozemek p.č. XA, v obci Hustopeče, (GPS X), jako provozovatel motorového vozidla RZ: X v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť bylo v uvedené dobu a místě zjištěno, že předmětné vozidlo překročilo nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více, když v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy na 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 105 km/h (po zohlednění možné odchylky měření ± 3 km/h), přičemž tímto jednáním neustanoveného řidiče byla porušena právní povinnost stanovená v ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona.
3. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. V této souvislosti zejména zdůraznil, že žalobce sice v reakci na výzvu k podání vysvětlení sdělil, že vozidlo řídil on sám, ale učinil tak sdělením, které nebylo opatřeno způsobitelným podpisem. Prvostupňový orgán proto věc odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. S odkazem na dotčená ustanovení zákona o silničním provozu a dostatečné zjištění skutkového stavu proto žalovaný dospěl k závěru, že byly splněny všechny podmínky pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla.
5. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla pak byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, tedy na samotné spodní hranici zákonného rozpětí, což žalovaný považoval za zcela přiměřené.

III. Žaloba

6. V žalobě bylo namítáno, že nebyly splněny podmínky pro zahájení a vedení řízení vůči žalobci jako provozovateli vozidla. Důvodem byla skutečnost, že žalobce na výzvu prvostupňového orgánu emailem sdělil, že on sám musel být v rozhodnou dobu řidičem vozidla, protože nikdo jiný ho nepoužívá. Uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla je pak možné pouze za předpokladu, že příslušný správní orgán nedisponuje údaji umožňujícími určení totožnosti řidiče vozidla. Není podstatné, zda mu byly tyto údaje sděleny formou podání nebo jiným způsobem, pakliže nebyly věrohodně zpochybněny, což se v nyní projednávané věci nestalo. Bylo tedy na místě,

aby prvostupňový orgán zahájil řízení se žalobcem jako řidičem vozidla nebo ho předvolal k podání vysvětlení, což neučinil.

7. Kromě toho žalobce namítal, že v rozporu se zákonem nebylo zveřejněno, že v daném místě probíhá měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. K tomu žalobce doplnil, že obecní policie nemá ke skrytému zaznamenávání silničního provozu kompetenci.
8. Současně žalobce namítal, že nebyl na žádost vyrozuměn o tom, kdo bude ve věci oprávněnou úřední osobou, tedy o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat. Postupem oprávněné úřední osoby Mgr. Bc. J. K. proto byla žalobci odepřena možnost vznést námitku podjatosti, což svědčí vedle negativních vyjádření na adresu zmocněnce žalobce o jeho zaujatosti a vlastní podjatosti. Z obdobných důvodů žalobce dovozuje rovněž podjatost Mgr. K. F., což dokládá návrhem na provedení svědecké výpovědi svého zmocněnce, pana P. K. V této souvislosti žalobce doplnil, že rozhodnutí podepsala jiná osoba než ta, která ho ve skutečnosti vyhotovila.
9. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
10. Současně žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. K jednotlivým námitkám doplnil, že žalobce byl před zahájením řízení vyzván k podání vysvětlení, které lze učinit pouze písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem. V opačném případě musí být elektronické podání do pěti dnů doplněno, jinak nemůže mít procesní účinky. Prvostupňový orgán proto postupoval správně, když věc rovnou odložil, aniž by žalobce vyzýval k doplnění podání, včetně souvisejícího poučení o tom, že k němu jinak nebude přihlíženo.
12. Co se týče tvrzených nedostatků stran provedení měření rychlosti, to podle žalovaného prokazatelně probíhalo pomocí automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, a to při splnění všech zákonem stanovených podmínek. Žalobce se mohl se spisovou dokumentací seznámit během provádění důkazů mimo ústní jednání, což neučinil.
13. Podle názoru žalovaného by pak bylo nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě relevantní pouze za situace, kdyby mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, v důsledku čehož by byl žalobce krácen na svých právech. Žalobce by však musel vznést konkrétní a věcně zdůvodněnou námitku podjatost, což neučinil. Naopak zůstal pouze u nepodloženého obviňování oprávněných úředních osob, jejichž určení je ve spisu spolehlivě zachyceno.
14. Z uvedených důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spisu se nachází policejní dokumentace, jejíž součástí je oznámení přestupku, záznam přestupku, výpis z karty vozidla, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru Ramer 10 T a stanovisko PČR ze dne 2. 4. 2019 – Umístění stacionárních obousměrných měřičů rychlosti vozidel v Hustopečích (dále je „stanovisko PČR“).
16. Na základě těchto podkladů byl žalobce jako provozovatel vozidla písemně vyzván k podání vysvětlení podle ust. § 137 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to za účelem určení totožnosti neustanoveného řidiče vozidla. Na doručenou výzvu žalobce písemně sdělil, že vozidlo musel řídit on sám, protože nikdo jiný jej nepoužívá. Dané sdělení pak bylo opatřeno pouhou kopií podpisu žalobce. Prvostupňový orgán následně vydal usnesení ze dne 7. 8. 2020, kterým bylo řízení ve věci podezření na spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu odloženo.
17. V této souvislosti byl vydán příkaz ze dne 7. 8. 2020, proti kterému žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce P. K. odpor. V důsledku toho bylo pokračováno v přestupkovém řízení a prvostupňový orgán vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, a to v rámci provádění důkazů mimo ústní jednání dne 30. 9. 2020. Ze souvisejícího protokolu vyplývá, že žalobce se k provádění důkazů mimo ústní jednání ani v zastoupení nedostavil.
18. Dne 5. 10. 2020 bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Řízení před krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, neboť žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jeho nařízení. Jednání se uskutečnilo dne 24. 10. 2022 za účasti zástupce žalovaného a v neomluvené nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Krajský soud označil předmět přezkumu a shrnul obsah napadeného rozhodnutí. Dále konstatoval obsah soudního a správního spisu a dal příležitost zástupci žalovaného k vyjádření k obsahu spisového materiálu.
21. V rámci doplnění dokazování krajský soud zamítl návrh na provedení důkazu výslechem svědka pana P. K. (zmocněnce žalobce ve správním řízení) k otázce podjatosti Mgr. K. Tento návrh krajský soud zamítl jako nadbytečný. Dále se krajský soud věnoval prokazování namítaného nezveřejnění umístění automatizovaného měřicího zařízení na ulici Nádražní v Hustopečích.
22. Krajský soud provedl důkaz listinami zaslanými prvostupňovým orgánem, a to zejm. sdělením ze dne 15. 9. 2022 a dále jednotlivými listinami (tiskovými sestavami z internetových zdrojů). Jde o článek „Silniční dravce v Hustopečích zkrotí radar. Denně překračuje rychlost stovka aut.“ publikovaný dne 17. 7. 2015, kde se výslovně

uvádí, že „*sundat nobu z plynu se vyplatí u vjezdů do města od Mikulova, Brna a Břeclavi.*“ Dále jde o článek publikovaný v Hustopečském magazínu dne 4. 8. 2015 s názvem „Novinky na silnicích: radar, jednosměrka v ulici Smetanova“, kde se výslovně uvádí, že jako místa pro instalaci radaru byla určena ulice Nádražní, Bratislavská a Brněnská v městě Hustopeče. Dále je přímo specifikováno místo instalace měřicího zařízení (u sídla Městských služeb směrem na Šakvice). Dále byl proveden důkaz fotografiemi předmětné skříně měřicího zařízení na ulici Nádražní (tři fotografie). Dále byl proveden důkaz článkem z Hustopečských listů č. 9, 2015 s názvem „Novinky na silnicích: radar a jednosměrka v ulici Smetanova“ a článkem ze dne 27. 7. 2016 s názvem „Radar v Hustopečích: provinilců ubylo o 85 procent“, kde se rovněž uvádí místa instalace skříní radaru v Hustopečích (Nádražní, Bratislavská a Brněnská).

23. Následně dal krajský soud možnost zástupci žalovaného k vyjádření k doplnění dokazování a souhrnně k zjištěnému skutkovému stavu. Poté dal prostor k přednesu konečného návrhu a po přerušení jednání přikročil k vyhlášení rozsudku.

VII. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
25. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
26. Žaloba **není důvodná**
27. Krajský soud předně uvádí, že žalobce v žalobě sdružil více námitek, kterými z různých důvodů brožil proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Z důvodu přehlednosti proto zdejší soud rozdělil vypořádání jednotlivých námitek do následujících bodů.

A) Nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla

28. Žalobce předně namítal, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a následné uplatnění jeho sekundární odpovědnosti, protože prvostupňový orgán na základě sdělení žalobce disponoval údaji umožňujícími určení totožnosti řidiče vozidla. V této souvislosti žalobce brožil proti závěru správních orgánů, že ke sdělení žalobce nebylo přihlíženo proto, že se vlivem absence způsobilého podpisu a jeho nedoplnění nejednalo o podání ve smyslu ust. § 37 správního řádu. Za podstatné je totiž podle žalobce nutné považovat skutečnost, že prvostupňový orgán fakticky disponoval údaji o totožnosti řidiče vozidla (žalobce), a to bez ohledu na způsob, jak se k nim dostal.
29. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že: „*Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil,*

protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“

30. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že výše uvedené ustanovení zákona reflektuje objektivní a svoji povahou sekundární odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle ust. § 125f odst. 1 ve spojení s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, která může být uplatněna pouze za předpokladu, že byly ze strany příslušného správního orgánu neúspěšně učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Dotčená právní úprava dále neupřesňuje, jaké konkrétní kroky mají být v tomto směru učiněny, neboť bude vždy záležet na individuálních okolnostech případu. S ohledem na skutečnost, že provozovatel může odpovídat pouze za rychlostní přestupky zaznamenané automatizovaným technickým systémem (vedle přestupků spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání), je pochopitelné, že nebude z povahy věci zásadně možné získat indicie vedoucí ke zjištění totožnosti řidiče vozidla přímo z obsahu policejní dokumentace.
31. Z toho důvodu se správní orgán v souladu se zákonem obrací na provozovatele vozidla, ať už speciální výzvou podle ust. § 125h zákona o silničním provozu, anebo za pomoci standardně používaného institutu výzvy k podání vysvětlení podle ust. § 137 správního řádu, jehož se použije za situace, že nejsou pro uplatnění výše uvedeného (speciálního) procesního postupu splněny zákonem stanovené podmínky, jako tomu bylo v nyní projednávané věci, protože přestupek řidiče nebylo možné projednat příkazem na místě - obligatorně ukládaný zákaz řízení motorových vozidel.
32. V obou případech se tak jedná pouze procesní nástroje, které mají správnímu orgánu umožnit aktivní zjištění totožnosti řidiče vozidla za součinnosti jiné osoby, typicky provozovatele vozidla. Z toho však nelze dovozovat, že by byly z hlediska dalšího postupu procesně použitelné pouze údaje získané tímto způsobem. Naopak je nutné v souladu se zákonem vycházet z toho, že správní orgány musí prověřit každý podnět či informaci, která se k nim dostala a může být způsobilou indicií vedoucí k určení totožnosti řidiče vozidla, jehož postih je před postihem provozovatele zákonem výslovně upřednostněn.
33. Pokud krajský soud aplikuje výše uvedené závěry na nyní projednávanou věc, lze souhlasit se správními orgány toliko v tom, že žalobce učiněné emailové sdělení nebylo způsobilým podáním ve smyslu ust. § 37 správního řádu, protože nebylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, přičemž tento nedostatek nebyl v zákonem stanovené lhůtě odstraněn. To však neznamená, že by nemělo být pro účely naplnění podmínek pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy učinění nezbytných kroků vedoucích ke zjištění totožnosti neustanoveného řidiče, bez dalšího vůbec přihlíženo k informacím, které jsou v takovém sdělení obsaženy.
34. Na druhou stranu krajský soud dodává, že správním orgánům nic nebrání v tom, aby hodnotily takto získané informace a způsob či formu jejich sdělení z hlediska věrohodnosti, což se následně odrazí v jejich dalším procesním postupu. Jinými slovy, prosté (řádně nepodepsané) a následně nedoplněné sdělení provozovatele vozidla, že vozidlo musel řídit on sám, protože nikdo jiný ho nepoužívá, může být za určitých podmínek vyhodnoceno jako účelové, kdy jeho smyslem není projednání přestupku řidiče vozidla, ale pouze využívání obstrukčních praktik, které nejsou výkonem práva, ale jeho zneužitím.

35. Prvostupňový orgán vyzval písemně žalobce k tomu, aby ve lhůtě sdělil údaje vedoucí k určení totožnosti řidiče vozidla osobně, anebo prostřednictvím přiloženého formuláře. Ten však ani jeden z výslovně předestřených způsobů nevyužil, ale naopak zaslal správnímu orgánu pouze emailové sdělení bez zaručeného elektronického podpisu, který ani v zákonem stanovené lhůtě nedoplnil, přestože si musel být i s ohledem na obsah přiloženého formuláře vědom toho, že jeho vyjádření není bez vlastnoručního nebo jinak učiněného (kvalifikovaného) podpisu průkazným vyjádřením jeho vůle ve smyslu doznání se k řízení vozidla, tedy ke spáchání přestupku.
36. Naopak je z postupu žalobce zřejmá snaha donutit správní orgán k opakování již jednou neúspěšného pokusu o učinění standardní výzvy k podání vysvětlení, anebo dokonce snaha o bezprostřední zahájení řízení o přestupku řidiče vozidla, ve kterém by tak jako tak nemohla být vyslovena vina výlučně na základě pouhého přiznání žalobce bez dalších přímých důkazů o tom, že vozidlo v době a na místě přestupkového jednání řídil právě on. Ve své podstatě se tak zaslání řádně nepodepsaného sdělení žalobce skutečně jeví jako jedna z běžně používaných obstrukčních praktik v daném druhu řízení, jejímž smyslem je uměle vytvářet podmínky pro vznik procesních vad nebo alespoň prodlužovat řízení s vidinou zániku odpovědnosti za přestupek vlivem běhu promlčecích dob. Tento závěr jen podporuje skutečnost, že žalobce byl v následně vedeném řízení o přestupku provozovatele vozidla zastoupen zmocněncem, jehož způsob vedení obhajoby je na využívání obstrukčních praktik z podstaty věci založen, což je zdejšímu soudu dobře známo jak z jeho vlastní rozhodovací činnosti, tak z ustálené judikatury (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017 – 40, nebo ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 – 43; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
37. Ačkoliv tedy správní orgány nesprávně dospěly k závěru, že informace obsažené ve sdělení žalobce bez zaručeného elektronického podpisu jsou po účely šetření podezření na spáchání přestupku konkrétní osobou *a priori* nepoužitě či irelevantní, nelze podle názoru zdejšího soudu odhlédnout od zjevné účelovosti postupu žalobce (popř. jeho pozdějšího zmocněnce), jehož primárním účelem nebylo napomoci objasnění přestupku a případné potrestání řidiče vozidla, ale pouze uměle vytvořit průtahy řízení nebo podmínky pro následné zpochybnění zákonnosti rozhodnutí ve věci, ať už cestou odvolání, nebo žaloby ve správním soudnictví.
38. Z těchto důvodů nepovažoval krajský soud námitku žalobce za důvodnou, přestože současně dodává, že výše uvedené úvahy by jinak měly být správně obsaženy přímo v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, ačkoliv mají základ v úřední znalosti nebo okolnostech, které jsou ve správním spisu spolehlivě zachyceny.

B) Zveřejnění údajů o provádění měření rychlosti

39. Žalobce dále namítal, že obecní policie nebyla oprávněna monitorovat v daném místě silniční provoz, tedy provádět měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, protože nebyla splněna podmínka zveřejnění této skutečnosti podle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého platí: „*Jsou-li k pořizování záznamů podle*

odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“

40. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že zveřejnění informace o zřízení daného automatizovaného technického prostředku (rychloměru) nebylo ve správním řízení vůbec dokazováno, přestože se jedná o podmínku platnosti provedeného měření rychlosti. Na druhou stranu nelze opomenout, že se jedná do značné míry o důsledek pasivity nebo spíše procesní strategie samotného žalobce, resp. jeho zmocněnce, který ve věci podal toliko blanketní odvolání a danou námitku vznesl až v následně podané žalobě proti napadenému rozhodnutí.
41. Bez ohledu na tuto skutečnost si krajský soud od prvostupňového orgánu vyžádal listiny prokazující, že dotčená informace byla náležitě zveřejněna, přičemž tyto listiny byly během ústního jednání před soudem dne 24. 10. 2022 jako důkazy dodatečně provedeny. Z jejich obsahu vyplývá, že ke zveřejnění informace o zřízení automatického technického systému na ulici Nádražní v Hustopečích došlo již v roce 2015 (několik let před spácháním přestupku) mimo jiné v místním tisku, který je v určitém rozsahu stále dostupný rovněž na internetových stránkách obce, a to včetně fotodokumentace jeho umístění.
42. K tomu krajský soud dodává, že výše odkazované ustanovení zákona o obecní policii stanovuje pouze obecně koncipovanou povinnost obecní policie uveřejnit informaci o zřízení automatizovaných technických systémů vhodným způsobem, aniž by konkrétní formu či způsob zveřejnění konkretizoval či blíže specifikoval. Z toho důvodu lze podle názoru soudu vycházet z toho, že vhodným bude uveřejnění informace například na úřední desce obce nebo v místním tisku, který se z povahy věci věnuje místním aktualitám a záležitostem, přičemž je běžně dostupný a propagovaný.

C) Námitka podjatosti

43. Kromě výše uvedeného žalobce dále namítal, že mu nebyly ze strany příslušného správního orgánu sděleny údaje o oprávněné úřední osobě žalovaného, pročez tak nemohl namítat její podjatosti. V této souvislosti žalobce doplnil, že nezákonný postup oprávněné úřední osoby Mgr. Bc J. K. svědčí o její zaujatosti, a to nejen vůči samotnému žalobci, ale také jeho zmocněnci. Z obdobných důvodů má být zaujat rovněž Mgr. K. F., jakožto další úřední osoba žalovaného, která je pod napadeným rozhodnutím podepsána. Žalobce je navíc přesvědčen o tom, že napadené rozhodnutí je vlivem nejasností ohledně osoby jeho zhotovitele nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.
44. Pokud se jedná o tvrzenou nesprávnost procesního postupu žalovaného, krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud mu na výslovnou žádost v souladu s ust. § 15 odst. 4 správního řádu před vydáním napadeného rozhodnutí nesdělil, kdo bude ve věci rozhodovat. Přesto se je nutné zabývat se dále tím, zda mělo toto pochybení žalovaného samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti bylo opakovaně judikováno, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze

možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30).

45. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že žalobce až v žalobě dovozuje možnou podjatost oprávněných úředních osob nejen s odkazem na postup v řízení, ale zejména ve vazbě na skutečnost, že mají mít negativní vztah k jeho zmocněnci, který vystupuje ve více přestupkových řízeních, což žalobce navrhuje prokázat svědeckou výpovědí P. K. (zmocněnec) a blíže neurčenými listinami, které by byly z jeho strany soudu předloženy. Podle názoru zdejšího soudu se nejedná o tvrzení, které by naplňovalo výše uvedené (judikaturou dovozené) požadavky na konkrétnost a relevantnost důvodů podjatosti, pro které může mít opožděné či opomenuté sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí.
46. Žalobce zůstal pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení, když nespecifikoval žádné konkrétní řízení či podání, ve kterém se měla podjatost oprávněných úředních osob projevit. Co se pak týče údajného negativního hodnocení osoby zmocněnce, krajský soud ostatně sám poukázal na skutečnost, že pan P. K. vystupuje jako zmocněnec v řadě řízení, přičemž bylo s jeho osobou používání obstrukčních praktik v judikatuře opakovaně spojováno. Pokud tedy správní orgány uvedenou skutečnost reflektují, nelze v tom spatřovat projev nestrannosti či nevraživosti. Současně žalobce nezpochybnil nestrannost oprávněných úředních osob z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán zejména existencí osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zástupci. Provádění dalšího dokazování výsledkem zmocněnce či jinými (blíže nespecifikovanými) listinami by proto v tomto směru k objasnění věci nijak nepřispělo.
47. Co se pak týče tvrzené záměny úředních osob, krajský soud k tomu dodává, že v napadeném rozhodnutí se sice současně nachází podpis dvou osob, ale z jejich označení je bez obtíží rozpoznatelné, která z nich rozhodnutí vypracovala. Současně se v obou případech jedná o oprávněné úřední osoby žalovaného, které byly pro účely projednání a rozhodování dané věci výslovně určeny záznamem do spisu, se kterým se žalobcem ostatně mohl osobně nebo v zastoupení seznámit.

D) Požadavek na nezveřejňování a anonymizaci rozhodnutí ve věci

48. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
49. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 - 38, ve kterém bylo uvedeno, že: „*K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné*

vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

VIII. Závěr a náklady řízení

50. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. října 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce